

Јаки зуби и тврд орах сломе. Мене су умало сломили за само три дана. Пардон, вечери. Преобратих се скоро. Од онаквог човека, само што не постадох србомрзац. Почело је то овако:

Четвртак: У ударном термину јавног сервиса емитује се једносатна ретроспектива живота и дела Наташе Кандић, директора Фонда за хуманитарно право. Пошто су ударни термини логично резервисани за најбоље од најбољих, са страхопоштовањем одложих даљински управљач, и не слутећи да чиним грешку која би ми из корена могла променити животни принцип. За сат времена упознах се са трновитим путем којим је прва дама пролазила, од тренутка када је на студијама (али не студијама права) схватила да је омражена, па све до сада (а то је коџа времена) када већ увелико бере плодове свога неуморног рада. А омраза не јењава. Па како један Србин да се постави према једној дами, коју неправедно мрзе? И то првој! Витешки брате.

Додуше, дама је већ демонстрирала да може и сама да се брани, стилем преузетим од браће Кличко. Ипак, ту почех малкице да посрћем. Па још када прва дама саопшти шта смо све ми својевремено радили “сиротим Албанцима на Косову”; па још како смо их све побили, а неке и по више пута, па како је свему томе она лично присуствовала, умал` се јавно не одрекох, нас наравно. Новинарка, која је на државна јасла прешла из једне много добростојеће куће (што само може значити да нам је и држава добростојећа), плачним стилем стимулише мој его (што витешки, што национални), те се свом снагом ставих на страну прогоњене. Уз све то, причу прожимају фрагменти са Љиљом Смајловић и Вељком Одаловићем у главним улогама, чије изјаве се тако вешто монтирају у дамину причу, да изгледа као да су заједно са њом састрадавали још од студентских дана. Дирљиво до суза. Ко то каже, ко то лаже да нема монтаже!

Пошто су ударни термини логично резервисани за најбоље од најбољих, са страхопоштовањем одложих даљински управљач, и не слутећи да чиним грешку која би ми из корена могла променити животни принцип.

Петак: У још ударнијем термину много добростојеће куће (да не буде забуне, домаће), одмах након Сунђер Боба, већ помало уздрман тужном дамином животном причом, гледам још једну животну причу. Неки амерички пилот, није више могао да мирно

посматра како Срби побише “ у Босни више стотина хиљада Муслимана“ (тако се дословце каже), ускаче у свој авион, даје контакт, и полеће према Босни „да донесе мир“ (тако се дословце каже) и благостање. Ништа крв, ништа погибија, ништа разарање. Дечко иде да авионом допреми мир. Као Деда Мраз. И аероплан му се зове Рудолф. Злочести Срби, не схватајући зашто он туда милосрдно сваки час прелеће, обарају авион. Праве штету. Момак се катапултира, и атерира по сред неке босанске недођије. У потрагу за њим крећу хеликоптером његови другови, из неке базе у Далмацији (која не учествује у рату). Истовремено траже га и Срби (народ који савремена биологија познаје као бића грађена од дуге, црне, масне, неуредне браде и очњака).

Кроз густу шуму, пресађену из Кополине „Апокалипсе“, гонитељи наоружани до то мало зуба, трагају за момчином. Спасиоци хеликоптером раде то исто. Фали им само Вагнеров нибелуншки Ride of the Valkyries и разглас. Момчина шћућурен у шуми, данима, нити једе, нити пије, нити дише, нит му расте брада. О физиолошким потребама и не размишља. Чека коњицу. Наоружани Срби пролазе на метар од њега, и наравно не виде га, а не виде и не чују ни хеликоптер који сербез надлеће. Драма се развија, гледаоцима адреналин скаче, сви навијају за момка (на једвите јаде се одупирем еуфорији). Коначно хеликоптер слеће, момак је спасен. Бесни српски војници само погледом испраћају коњицу. У последњем кадру, на рукаву једног од њих, јасно се види постдејтонска босанска застава. Али, нема везе. Кој` те пита бричи ли се владика! Важно је да сви од среће лијемо сузе, са америчким командантом коњице, на челу.

У последњем кадру, на рукаву једног од њих, јасно се види постдејтонска босанска застава. Али, нема везе. Кој` те пита бричи ли се владика! Важно је да сви од среће лијемо сузе, са америчким командантом коњице, на челу.

И док моји укућани мисле да сам сецкао лук за сатараш, кроз сузе гледам наставак ударног термина. А тамо, партизан Бата чуда ради немачкој авијацији (ипак, нису то „амери“). Краде им испред носа авионе к`о Дорћолци „голфове“, вози на једном точку, без точкова, с крилима, без крила, лупингује на три метра, пуца, гази, чуда ради. Од једног метка пада петнаест Ннемаца у три кадра. Али не ради он то сам. Не би он то могао, да нема верног помоћника Македонца, мозга операције Словенца, Тита и партију. Чудо једно како немачки амбасадор није хитно упутио демарш нашој влади због понижавајућег приказивања немачких војника на националној фреквенцији. А можда он мисли да овако ми испадамо будале, а не Немци? Нисам о томе раније размишљао. Није ваљда да је у праву?!

И још нешто није јасно: како то да партизани, који се боре против Немаца листом знају немачки (течно као Гете), а четници који колаборирају, ни да бекну? То му дође као да савремени антиглобалисти сви говоре енглески (течно као Клуни) и обожавају Хашки трибунал, а глобалисти, са Шешељем у срцу и на реверу само руски, и то не сви. Док радоснице навиру, питам се: Зашто смо већ две године са националних фреквенција бомбардовани филмовима о братству-јединству, партизанима, четницима, чији поједини кадрови, ако ништа друго, због насиља које приказују, морају бити забрањени за малолетне особе, а о приказивању у ударним вечерњим и дневним терминима да и не говоримо. То мора да је нека директива. Чија? Шта је коначна намера?

Једино је логично да хоће да нас претворе у Хрвате, само ми то треба што пре да схватимо и прихватимо (нешто као: Косово - пуј пике не важи)! Ми смо ионако главни катализатор хрватског пута у ЕУ. Не потежемо ни питање геноцида, ни српских избеглица, ни њихових станарских и других права, стидимо се да гањамо хрватске ратне злочинце, само да бисмо помогли комшијама да уђу у Унију. Ако, лепо је помоћи. Пошто они нама за узврат то никада не би учинили, онда је боље братски загрљени да одемо у светлу будућност, која нема алтернативу. Добра тактика. Није то тако лоше а ни тешко: добар део наше привреде је већ у хрватским рукама, ћирилице скоро да више и нема, шачицу нас који помало сметамо би лако преваспитали у вечерњим школама (можда и на неком јадранском отоку са васпитном репутацијом, за шта би НВО могле да добију позамашне донације), овог лета ћемо преплавити хрватску обалу, Црногорци би нам опростили, „Ђура би нам опростио што нас је тукао“, делу црквене јерархије би се најезиле браде од милине, Косово би постало хрватски проблем, а и Оливер би запевао у Арени. Тко то каже, тко то лаже да нема blamaže! (Ето, баш је лако, дараће, јако лако).

Зашто смо већ две године са националних фреквенција бомбардовани филмовима о братству-јединству, партизанима, четницима, чији поједини кадрови, ако ништа друго, због насиља које приказују, морају бити забрањени за малолетне особе, а о приказивању у ударним вечерњим и дневним терминима да и не говоримо.

Субота: Ђаковица, родни град писца ових редова, а и директора *јавног сервиса*. Срби из Ђаковице одлазе на задушнице уз оружану пратњу. У Ђаковици их нападају Шиптари (добра вест за Наташу, изгледа да су неки преживели). Демолирају аутобус, који се очас пуни камењем и срчком. Вођа пута, Станојевић, пред камерама јавног сервиса даје изјаву. Идентификује нападаче, српске куће из којих су изашли (у чијим авлијама је у детињству трчкарао и директор јавног сервиса европске Србије), а које већ 12 година Шиптари узурпирају. Завршава речима, да Срби хоће да се врате у своје домове. По цичи зими, аутобусом без прозора, Ђаковчани (претрежно старији људи и жене) се враћају у места у којима (привремено) живе. Нико није повређен, ако се не рачунају душе.

Удар(е)ни термин

Пише: Александар Б. Ђикић
петак, 18 март 2011 01:28

У ударном термину, јавни сервис објављује конфузно монтирани извештај са овог догађаја, знатно мање детаљан од оних из Каира, Триполија или Бахреина. У следећем термину, извештај је још више скраћен (или осакаћен, како желите), да би се у свим следећим извештавало само о томе како се Шиптари окупљају и траже ослобађање ухапшених суграђана, који су узгред буди речено боравили у ђаковачком затвору колико и ви који ово читате.

Када сте овако информисани дође вам да се сажалите над њиховим судбинама, зар не? Овде су описана само три узастопна ударна термина, националних, дакле наших фреквенција. Европских или неевропких, али наших, српских. Како би сте се тек сажалили након вишедневних националних сеанси!?